

saaledes, som det bør sammensættes efter det ærede Medlems Mening. Men saa har det ærede Medlem fundet paa en Udvej, nemlig at vi skulle have Omvalg, for saa vidt en Kandidat ved første Valg ikke faar Halvdelen af de afgivne Stemmer, og saa siger det ærede Medlem: I det væsentlige vil Tinget ved saadanne Omvalg faa samme Sammensætning som ved Indførelse af Forholdstalsvalgmaaden. Ja, det kan man gerne sige, men det er komplet umuligt at bevise, at der er nogen som helst Sandsynlighed for, at det vil ske. Det ærede Medlem kunde drage Lære af det sidste Valg i Tyskland. Ved Valgene til den tyske Rigsdag er der Omvalg. Saa vidt jeg erindrer, havde Socialdemokraterne ved Valgene til sidste Rigsdag 80 Pladser, de blev reducerede til 40 (*en Stemme*: 56!) eller maaske 56, Tallet spiller ikke nogen Rolle, det var en betydelig Reduktion, og det endskønt det Vælgertal, Socialdemokraterne havde blandt Tysklands Vælgere til Rigsdagen, berettiger dem til et Medlemstal, der endog er over 80, eller hvor mange de var i Forvejen. Det kunde det ærede Medlem drage Lære af, hvis han ikke ved Selvræsonnement kan komme til det Resultat, at Omvalg giver ikke nogen som helst større Sandsynlighed for en retfærdigere Sammensætning af et Ting, end om man ikke havde Omvalg. Der er ingen Grund for mig til at komme dybere ind paa denne Sag, men jeg har fundet det rigtigt at fremsætte disse Bemærkninger for det høje Ting til Imødegaelse af, hvad det ærede Medlem i Gaar har fremsat.

Sagen vil nu utvivlsomt gaa til Udvalg, og utvivlsomt vil der ikke komme noget som helst ud af dette Udvalg efter alle Solemærker at dømme, saa meget mere som Indenrigsministeren i Gaar udtalte, at han vilde finde et saadant Udvalg ganske overflødigt. Det var meget naturlige, at der kom en Meningsstilkendegivelse fra Folketinget i en bestemt Retning, og for saa vidt denne Meningsstilkendegivelse skulde gaa i den Retning, som det ærede Medlem tilsigter, nemlig at vi skulle have omtrent 10 flere Valgkredse, ligger Ministeren inde med hele Materialet og vil kunne fremsætte Forslag derom her for Tinget. Men at nedsætte et Udvalg

paa 15 Medlemmer, som derefter skulde henvende sig til Ministeriet og forlange Forslaget og saa sidde og diskutere til ingen Nytte, medens Rigsdagen for øvrigt hæves, finder jeg, der ikke kan være nogen synderlig stor Glæde ved. Jeg kan heller ikke forstaa, hvad Glæde Socialdemokraterne kunne have derved, da, som jeg nylig har paapeget, og som det er fremhævet af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), det Standpunkt, de have i Øjeblikket, kun kan være et Lejlighedsstandpunkt eller et Standpunkt paa Tid, som er i Strid med det Standpunkt, de have staaet paa indtil den Dag i Gaar.

Rode: Det forekommer mig meget let forklarligt, at Forslagsstillerne have fremsat et Forslag, der tilsigter, at Folketinget skal tage denne Sag i sin Haand. Det er forklarligt, fordi den Periode, hvori skiftende Regeringer have taget denne Sag i deres Haand, ikke vidner om nogen meget stor Interesse hos Regeringerne for at bringe denne Sag til Løsning. Der er gjort nok af Forsøg, Sagen har været til tilstrækkelig mange Behandlinger, der er sagt mange Ord om Nødvendigheden af, at dette Spørgsmaal løses, men nogen meget alvorlig Kraft er der ikke sat ind derpaa. Det var allerede 1904—05, at Sagen blev tagen op i denne sidste Omgang, og det er bekendt nok, at det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) den Gang hævdede, at den eneste fremkommelige Vej var Grundlovændringens Vej, og han gjorde Forsøg paa at betræde denne Vej, men da sidste Gang Forsøget var strandet i Landstinget, erkendte han, at Vejen syntes spærret, og baade i det andet høje Ting og her bebudede han, at han vilde forsøge at tage Sagen op paa en anden Maade, nemlig ved en Opfyldelse af Grundloven. Nu have vi i Dag hørt, at dette Forsøg ikke saa meget havde Sagens Løsning til Hensigt som en Art pædagogisk Interesse, idet det ærede Medlem fra Ringkøbing ønskede at vise, at ogsaa denne Vej var ufarbar. Men naar altsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing er gaaet ud fra, at Grundlovændringens Vej var spærret, og at dernæst den anden Vej kun skulde betrædes for at vise, at